

qvinliga pensionen innebär ingen orättvisa och som den lever till en afsevärd besparing bör den vidtagas – återkommer framdeles till frågan.

Qvinnorna klaga öfver att de som bokhållare etc. äro sämre aflönade än sina manliga kamrater – ja hur skall en förändring härutinnan kunna åstadkommas? De få sina platser just emedan de nöja sig med mindre aflöning – begära de samma aflöning som männen föredragas dessa i de flesta fall och qvinnorna kamma noll – Endast till kassörer äro de sjelfskifvna, emedan den vanligaste orsaken till förskingringar, la femme, för deras vidkommande är borteliminerad – ha de något kuckel för sig i den riktningen så inte kostar det pengar, annat än ytterst undantagsvis – se Velander.

Enligt en af Italienska regeringen för några år sedan gjord undersökning visar det sig att den qvinliga arbetskraften som kommit till användning inom de olika embetsverken, ehuru den är lägre betald än den manliga på grund af qvinnornas större sjuklighet och

periodiskt återkommande minskade arbetsförmåga i verkligheten ställde sig fullt ut lika dyr som den manliga.⁴⁾ På Tärnö förekommo massor af unga damer som måste "ligga på landet" emedan de voro fullkomligt utschasade genom vanligt kontorsarbete, som ju af karlar egentligen anses för latmangöra. Orsaken hvarför qvinnorna ej stå bocken så bra som karlarna är nog till en del den att dessa, efter kontorstiden gå ut i friska luften och röja undan det och deras qvinliga kamrater gå hem och göra handarbeten och klinka piano med mera. Dessutom unna sig qvinnorna af sparsamhet ej tillräckligt god och närande föda. Utdrag ur en Brittisk affärsmans privata kassabok.

Annons efter maskinskrifverska	£	01.6
1 Veckas lön till Miss Remington	"	1.10
1 Violbukett till Miss Remington	"	0.004
1 Veckas lön till Miss Remington	"	02.00
1 påse konfekt till Miss Remington	"	005.0
1 Veckas lön till Miss Remington	"	03.00
1 Lunch med Miss Remington	"	02.50
Chocolade till frun	"	000.6
1 Veckas lön till Miss Remington	"	05.00
Trip till Brighton med Miss Remington	"	15.50
Transp.	£	29.7.4

Edvard Faustmans dagbok nr X 1913

Transp.	£	29.7.4
Skälskinnskappa till frun	"	065.0
Armband till svärmor	"	130.0
Annons efter maskinskrifverska	"	001.6
	£	224.8.10

Då min präktige vän Ingenjören och frihandlaren Fredholm en gång som riksdagsman varit uppe på en hoffest frågade någon honom hvad hans konversation med hoffruntimret rörde sig om – "om blommor" – "det var baddaren! du och blommor?" – "Ja det vill säga om tullen på blommor" – Det måtte varit en syn för gudar att se den oförliknelige buffeln konverserande med hofdamer.

Der var en helsickes tranterara ^{x)} jag plitat ihop på födelsedagen – 61 år! – måste lefva 5 år till så att jag inte sänker medelålderssiffran för Sverige – Emellanåt under dessa blygrå vinterdagar känner jag mig så gammal att jag kunde säga med Sehlstedts salig farmor, hon som var så rar.

---Jag fyller nittinie år

och nästa år då blir jag tusen

–Nej good night, gudskelof att jag rådt på vägglössen ¹⁾ -

der har jag genast en källa till glädje

^{x)} Då Bobby en gång stulit en koränta i Södertälje gnodde han hem och lade hela tranteraran i sängen hos Vendela – han mente så väl - .

30 januari ± 0 Denna eländiga vinter och det sollösa norr – rummet tar bestämdt kol på mig – Kroppen slapp och skallen tom och likgiltig – bara att sitta och läsa och läsa, för närvarande om socialismen hvilket gör en småkollrig – och så börjar man tänka på dumheten att man så och så många dagar, månader, år, skall gå igenom den fullkomligt intresselösa dagliga rutinen, stöfvelborstning, bäddning, sopning, sillmacka, gröt, slaskhink, landsvägstrask i sörjan och dålig nattsömn som afslutning och dermed schluss – år ut och år in, alltsammans totalt meningslöst – Hvad som hålla en uppe är en obestämd känsla af att det "skall hända" någonting, man vet ej hvad, hvilket är lika lyckligt som dumt, ty menskligt att döma återstår ej annat af lifvet än att lemna det, eller ta in på Tufvan – Mir ist es egal – det senare alternativet är ju ej så serdeles uppfriskande att tänka på, - hoppas dock att jag slipper ifrån det ty med undantag af en rent af komisk tankspriddhet – jag gör allt hvad galet är i ensamheten, kan jag ej märka att det lutar åt det hållet – skulle jag emellertid få avsluta mina dagar på en dylik rekreationsort kommer jag dessförinnan styra om att jag får eget rum hur

tarfligt som helst, äfven om jag på grund af den dermed förenade kostnaden får nöja mig med den allra uslaste föda ty jag äter hellre lort än luktar på den.

En gammal f.d. hästgardes officer som jag träffade på Tärnö berättade för mig att han en gång besökte sin bålde före detta major som på grund af väl ymnigt förtärande af starka drycker hamnat på Tufvan eller något liknande pensionat. Han fann honom der sysselsatt med att "exera" en olycksbroder en gammal prest, som, äfven han varit för törstig, hvilken han beväpnat med en lång dammborste i stället för gevär och på hvilken han målat bruna mustascher. Jag kan omöjligen nedskrifva med hvad – och det var en glädje för ett krigarhjerta att se med hvilken kläm handgreppen utfördes – De båda gamla herrarnas ögon tindrade af tillfredsställelse och stolthet ty de kände båda, äfven den mustascherade presten att de gjorde sin sak bra och voro schneidiga.

Något odrägligare än att bo i samma rum som en annan person kan jag knappast tänka mig – öfverhufvud taget

förresten att allt för mycket sällskapa med samma person – jag fick känna på det både i Africa och Ryssland. Jack London har beskrifvit huru två karlar, en bildad och en obildad på resa till Clondyke måste öfvervintra tillsammans i en liten ödestuga och huru de grepos af hat till hvarandra – vill minnas att den obildade blev galen så att den bildade måste göra af med honom och sedan hade att dras med liket^{x)}.

Den leda man gripes af genom en ständig sammanvaro är nog en af orsakerna till att artistäktenskap så ofta bli olyckliga. Mannen har sitt arbete hemma och går och drular der hela dagen tillsammans med hustrun, han fyllsjuken och hon hushålls --g — Den förresten ohängda Knut Wiksell har nog rätt då han säger att: "Mannen bör vara en ofta och gerna sedd gäst i hustruns hem" – så är det ju förresten redan nu ställdt

^{x)} I London haffades på 1880 talet en karl som omkring ett halft år förut mördat sin käresta och derpå gömt henne under madrassen i den säng han sof i – han röjdes genom den olidliga likstanken han spred omkring sig hvart han gick och hvilken han tillskrev "sura ben" – "a cool customer".

inom alla så kallade "håll" förhållanden, och de äro i allmänhet temligen uthärdliga.

En amerikansk impresario har beskrifvit huruledes han, vid ett besök hos ett framstående nygift konstnärspär som han höll på med att lancera i Amerika fann de båda turturdufvorna sittande tätt hopklämda i en soffa, matande hvarandra från samma tallrik, men då han framvisade en reklamaffisch som han komponerat, hvarpå mannens namn fått en mera i ögonfallande plats än fruns, röko de inom kort bokstafligen i lufven på hvarandra

Herman Bang som är äcklig (haablös) men som nog kan skriva briljant af och till, ger en mästerlig skildring i sin "De uden Fadreland" af en hop "stjerner" på skiljda tournéer som sammanträffa i en Pullman Car i Österrike – den ena skall till Wien, den andra till Bukarest, den tredje till Alexandria – rika, hypereleganta, bortskämda, obildade men ändå bohème - och uden fadreland.

A: "nå kära bror, nu då du fått ärfva tar du dig väl en liten fan?"

B: "Javisst, men hvems".

Om det är sannt att artister äro stora barn får man allt säga som Hin sa om kattungarne.

31 januari ± 0 Moses har kommit hem från sin agitationsresa till Göteborg – jag frågade honom om han lyckats planera några pogromer men han var ytterst reserverad – han tyckte dock att hans agitation började bära frukt, "än är dock massan ej fullt mogen för saken men den blir det snart". Han var mycket vanlig, ej så hög som han varit på sista tiden sen han fick de 400 Kronorna af mecenaten, hvarför jag misstänker att kassan är klen – agitationer kostar pengar i forma af puns och groggar - Om han vill viggga en femtilapp, skall han få en femma så är jag af med honom – och femman med antagligen, men det är billigt sluppet – ett bra sätt som jag rekommenderar – om en kurre vill ha hundra rusch så jämra dig och bjud honom en femma – han tar den gifvet. Det är som en assurans mot vidare viggförsök. Somliga äro dock "such deep fellows" att de flera

gångar om återbetala småsummor för att insöfva en i säkerhet och så klämma de till med en större och sen – ajöken – Detta sätt användes med fördel af fattiga studenter vid ankomsten till universitetet.

1 februari ± 0 Hade den äran att bocka mig för Agusta på stationen. Hon skulle till Tärnö för att återhemta sig efter en af sina vanliga Parisertripper – En beundransvärd ekonomisk förmåga, förresten ej så alldeles ovanlig bland qvinnor, den menniskor besitter – På en årsinkomst af tolfhundra kronor klär hon sig hyperelegant, bor i hvardagslag på ett finare Stockholmspensionat och gör årliga^{x)} 2) rekreationsresor till Paris, Rivieran och Italien efter hvilka hon tar sig tillbaka för en kortare tid till det lilla näpna dockskåp hon inredt sig på Tärnö, för att hvila ut.

”Hon är den lyckligaste menniska jag känner” sa Madame v . Berg, Nanna, wohlgeboren^{xx)} ”förmögen, begåfvad med charmant figur och

^{xx)} Fru G:son Berg titulerades så af konfektionsaffären Magasin du Printemps – fru Bs förnamn var Nanna.

^{x)} Då hon en gång skickade ett bref från Rom till Tärnö utbrast lilla fru Bina: Tänk hvad man reser fort nu för tiden – för några dar sen var hon här, och nu är hon i en annan verldsdel”.

ett lifsintresse (också en sammanställning) samt dertill fri som hon är.^{x)} På min fråga hvari Agustas lifsintresse egentligen bestod fick jag till svar! ”toiletten naturligtvis” – Hvad figuren beträffar är den kanske in natura ej fullt idealisk men till expositionsmonter för modets vexlingar lämpar den sig förträffligt, emedan den osökt påminner om en sådan der ståltrådsställning som de ha i konfektionsfönstren att exponera klänningar på, som genom påläggningar och afdrag (nej det går kanske inte för Agusta) kan lämpas efter för handen varande mode. Då jag först lärde känna henne var hon slät som en bräda, men då damerna för några år sedan började gå kring som taxar på två ben, blef hon plötslig en synnerligt väl utrustad med – hm – akterkastell som emellanåt satt lite snedt, hvilket såg rätt pikant ut.

All denna elegans, hvilken förhöjdes genom ett öfverflöd af plymer och fjedrar slog gårdens ståtliga Wyandottetupp så åt hufvudet att han tappade det, glömde sina plikter som sultan, försummade sina makor och hängaf sig med hull och fjädrar åt en vanvettig

^{x)} Under norska konflikten då krigets utbrott hvarje ögonblick väntades fördjupade sig Berg, Nanna och Agusta vid postens ankomst i Allers modetidning innan de läste Karlstadtelegram

passion för Agusta, kring hvilken han krumbugtade sig, spretande med vingen så fort hon visade sig genom på gården, så att hon rent af måste rädda sig genom att fly inomhus och sen kunde tuppstollen stå och gala i timal utanför hennes fönster – Det var inte utan att Agusta var smått generad öfver den eröfring hon gjort, denna "love at first sight" som nu kunde – af elaka menniskor – tydas som ett tecken till en viss själsharmoni mellan henne och hennes djerfve beundrare ^{x)} – Den lilla idyllen fortgick hela sommaren.

Lindner talar i sin "Historiens filosofi" om andlig inafvel – (Kommer att tänka härpå med anledning af ofvanstående hönskåseri – idéassociation) och anför Kina som ett exempel på en nation som alltför mycket slutit sig inom sig sjelf och har ej mottagit impulser från andra folk – skulle icke detsamma kunna sägas om Frankrike? – Fransmännen hysa afgjort stor ringaktning för allt som kommer från utlandet – Björnson kallar ju också Fransmännen för Europas Kineser – kan betraktas både som beröm och klander.

^{x)} Om en gammal segervan tupp till sist får riktigt grundligt dalj af en ungtupp börjar han på att skrocka som en höna och lägga sig på ägg om han kommer åt. ³⁾

2 februari ± 0 Det är rörande på samma gång som absurdt att se huru de stackare som lyckats krafla sig upp ur den värsta fattigdomen här på vischan, lanthandlaren, små arrendatorer, stinsar etc. försöka att göra sina döttrar till fina damer, hvilket, okunniga och grofva som de sjelfa äro, sker genom att de med mycket stora uppoffringar sätta dem i tillfälle att lära sig lite utländska, klinka piano och gå klädda så grannt som möjligt hvarvid det i främsta rummet lägges an på fenomenala hattar, och det är en lust att skåda huru stolta pappa och mamma se ut då de, nedsjunkna i soffan vid divansbordet, med Kungl. Familjen i oljetryck öfver sina gamla träknoppar lyssnar till huru deras granna – och ofta vackra dotter tröska igenom sin repertoire på pianot – och den repertoiren fortsätta hon med att tröska igenom, då och då till tillökad med en modern vals, tills le prince charmant i form af en landtbruksbokhållare eller mejerikonsulent, som inte har en aning om hvarken utländska eller musik räddar henne från att sitta der och tröska till döddagar. – alla de "bättre" unga flickorna -

bör resa in till Nyköping flera gånger i veckan och ta musiklektioner, hvilket nog blir saltadt för kära pappa med sina mycket begränsade inkomster.

Jag glömmer aldrig då jag mötte den lilla verkligt mycket vackra stataredottern Anna Hagberg, som jag sett och känt sen hon var en liten trasig barbant unge, på den långa smala spången öfver Tafsundet. Hon kom från Nyköping der hon en tid vikarierat för sin sjuka äldre syster som tjänade der och hade fått så bra betalt för jobbet att hon kunnat rigga upp sig från topp till tå och nu kom hon stoltserande i ljusblå kjol, eldröd blus och dito enorm hatt uti hvilken hennes lilla okunniga och dumma knapp försvann så att man endast såg de af sällhet flammande kinderna och af triumf strålande runda ögonen – hon var så komisk och så naivt kokett – och söt – att jag inte kunde låta bli att pussa henne – jag hade tänkt den tiden annars skulle jag ej gjort det. – Hvarvid hattåbäcket höll på att dimpa i plurret – och då hon fick en krona i sårabot sträckte hon fram en liten raspig lortig näfve tackade och neg – Ett sådant litet rart djur är vida mer tilldragande än en så kallad fin dam – Nu har hon varit gift flera år och fågringen är slut, fast hon ser lika snäll och barnslig ut.

Det skall fassen vara protestant och stekas i evigheters evighet i deras Helvete då man som katolik kan slippa från med en jämförelsevis lindrig uppfräsning i skärselden.

Då Moses på det aldrig bestämdaste försäkrade att alla judar äro räddningslöst polletterade till Helvetet, framhöll jag att detta komma att leda till trassel för katolikerna, som väl bli tvungna att inackordera sina judar i vårt protestantiska helvete – hädare! – Sa Moses.

En svafvelpredikant liknade den Emanuels sal hvare han domderade vid en jernvägsstation, der det var tåg ombyte dit hans älskade åhörare just kommit men nu måste välja mellan tågen till Himmelriket och Helvetet – En något stagad jernvägskonduktör i borte ändan af salen ropar med stark stämma: ”Emanuelssalen fem minuter, passagerare till Helvete byter nu Tåg!”

3 januari ± 0 Om någon kommer att läsa igenom denna långkatjes bör han bestämdt hålla i minnet att dess hufvud-

uppgift är att verka som kammargymnastik på min annars fullkomligt overksammas hjerna, på det att den ej må streika i förtid. Det lif jag lefver eller inte lefver, ty det är ej något lif, år ut och år in bland helt och hållet okunniga menniskor, med hvilka man ej kan tala om annat än kommunalskatter, Jesus och bränvin är andligen dödande. Det var en gång en skeppsbruten som klagade öfver att han rakt ingenting hade att lefva för; hans vän sa – Du måste skaffa dig ett liffsintresse – du kan ju till exempel börja på med att samla frimärken! Jag samlar dagbokshäften, som nog har ett visst värde, ty publiceras de inbringade de säkerligen sex månaders fritt vivre, om ej för svynaktigheter så för hädelse – Hålla jag på med ostdieten blir det nog majestätsbrott också hvad det lidet, i synnerhet som osten är norsk. Min häftesamling liknar en frimärkssamling derutinnan att bådas värde stiga med åren – om 100 år representera mina 4000 Oskar II frimärken värda en liten förmögenhet, och mina långkatjeser har blifvit värdefull källskrift för fornforskare. – ingendera får därför förstöras.

4 januari ± 0 Nu brakar det lös igen på

Balkanhalfön med kanoner och lögner – de slåss bra men ljuga ännu bättre (hur många gånger har Skutari tagits?) – Det är kanske grymt, men det gläder mig att de barkat ihop igen, alldeles som jag känna en viss tillfredsställelse då jag läser att ett par tattare knifhuggit hvarann. Denna nyss tillända gångna vapenhvila måste varit pröfvande för soldaternas nerver, om de ytterligt råa slaverna der bestå sig med en sådan lyxartikel som nerver. – Att, utsatta för svåra lidanden, köld, hunger, dysenteri, kolera ”and last but not least”, stank och ohyra, dag ut och dag in i komparativ sysslolöshet ligga och vänta på att slagandet skall återupptagas, måste vara ett veritabelt Helvete – Jag förmodar förresten att truppernas lidanden varit så svåra att de rent af längta efter att få börja puckla på hvarann igen.

Jag har ofta drömt att jag varit med i batalj och har alltid tyckt att det var ytterst obehagligt men dock gjort min pligt, fast utan den aldraminsta begeistring – jag förmodar att så som man känner och handlar i drömmen skulle man

också göra i verkligheten – minst lika bra, ty hela lifsverksamheten och dermed det fysiska modet är väsentligen nedsatt under sömnen. Wellington gillade intet annat mod än "two o'clock courage", det vill säga att det mod men visar sig ega om han öfverrumplas midt i natten under sömnen – äfven de tappreste trupper gripas under sådana förhållanden lätt af panik.^{x)}

18 februari ± 0 x 14 = 0 ty på 14 dar har platt intet händt och hjernan platt intet utkläckt annat än seglatsen i Ishafvet, elefantjakten, luftseglingar med flera manliga idrotter – Tänk fjorton dar, hvarunder borstats (smorts) 14 par sura stöflar, burits fjorton slaskhinkar och 14 vattenhinkar, bäddats fjorton gånger och promenerats fjorton mil på de tråkiga utdöda, knaggliga landsvägarna, se der mitt (-----) – och det här blir (-----) i långkatjesen för idag.

"Är man stängt från annan verksamhet, börjar man skriva "vide Tyskland under 18 århundradet med förkväfvande despotism och stagnation inom

^{x)}En Engelsk författare som behandlat panikfrågan säger att Karl XII "glorious army" greps af panik vid Poltava.

den materiella verksamheten". Linder – men för en individ kan stagnationen emellanåt verka så nedtryckande och förfärande att den inte en gång orkar plita och skriva.

19 februari ± 0 Föredrag i kyrkan om missionsverksamheten i Indien af en missionär som efter en flerårig vistelse derstädes, nyligen hemkommit. Jag gick dit för att få höra lite färskt om min vän Hornpelle, som Hrr missionärer i allmänhet står på god fot med, men blef besviken – föredraget, en i vanlig läsarestil frambräckt långtrådig, färglös, tranteraria utan några som helst ljuseffekter af Helvetes eld innehöll intet om min vän och inte något annat förresten – utom den söte förstås – inte ett smack af intresse hade karlen att säga om den sagolika verld inom hvilken han lefvat och verkat i många år – Tranterarians kläm var att vi skulle prenumerera på missionstidningen (utan att därför glömma kollekten) så skulle vi känna oss lyckliga och nöjda i medvetandet om att vi med vår skärf bidragit till Guds rikes spridande öfver den olyckliga i hedendomens mörker försänkta jorden. – Jag måste dock

erkänna att denne missionär, stor och grof och af rejäl småländsk bonddrängstyp, verkade mindre motbjudande än frimicklar i allmänhet, såg hvarken räfaktig eller sötsliskig ut och föreföll att vara hederlig karl, endast träaktig.

Att läsa missionsberättelser eller åhöra läsarepredikningar är som att titta i kaleidoskop – kaleidoskopen innehålla en hop färgade glasbitar som vid instrumentens kringvridande frambringa i oändlighet varierande bilder – och michlarne ha vid Johannelund fått inpluggade i sig en massa fraser och bibelcitater, genom hvilkas omrangering - på en höft – de likaledes i oändlighet kunna variera sin rappakalja – Missionsbrefven, hvare sig de stamma från Ystad, Haparanda eller Madagaskar äro i allt väsentligt likadana.

20 februari ± 0 | tidningarna läses idag att vid sidan af ögondiagnostici äfven nageldiagnostici börjat att med framgång praktisera, samt att tvenne Engelska damer på ett talrikt besökt möte i Stockholm, under åhörarinnans lifliga befallsyttringar tagit i försvar de Engelska suffragetternas

små skämtsamma excentriciteter – mordbrand och bombattentat som kunna leda till mord – sat sapienti – nej, nej, det är inte jag som är galen, det är världen.

Hilma Sofia som är "up to date" i allt som är fashion, skickade in "sina mått" till Sörmlandstidningen^{x)} sedan hon och lilla Anton konstaterat att de på pricken stämde med den så kallade "medicinskas" Venus i förhoppning att bli förklarad för Sörmlands dito – Hon kammade emellertid noll – måttens siffror stämde bra men ett betänkligt misstag hade begåtts vid mätningen, idet att Hilmas charmanta former voro i tum hvar den "medicinskas" var i centimeter – Detta grep den förstnämnda skönhetsgudinnan så hårdt att hon fick ett anfall af sin gamla åkomma på dagen och måste resa upp till Stockholm för att Röntgenbehandlas.

En tjockis blef af läkare ordinerad elektricitetsbehandling för att blifva af med sin öfverflödiga bonuspoäng, men som ingen elektricitet fanns att tillgå på landet der han bodde annat än på jernvägsstationen der det naturligtvis fanns telegrafapparat,

^{x)}För att söka vinna pris i nu pågående Venustäflan.

apterades ett par handtag på denna och ett första försök med kuren gjordes – Efter en stund kom ett telegram från närmaste station lydande: "Hvar i Helvite kommer all talgen ifrån?"

"Hysterikern insmugglar i händelsernas verkliga sammanhang sin fantasi töckenbilder, han blir en omedveten lögnare, en fantast, i lyckligaste fall en skald". ("Tro och öfvertro" Gadelius)

21 februari ± 0 Det osade rotastamp idag då jag gick förbi Ekmanskans dörr, och det kittlade i näsan så att jag gick in och kurta till mig en rågad tallrik för 5 öre – härligt – den första grönsak – om man nu skall kalla rotastamp för grönsak – legumes – jag fått på sex månader – det är ju ett jävla land der man inte kan få grönsaker och intet ätligt kött annat än det evinnerliga fläsket, som man ju lär bli melankoliker af (?) – och så säga de att vi ha god mat i Sverige. Utan kött och grönsaker och hafsfisk. Sjelfva tillagningen är ju i allmänhet rätt skaplig fall man har rustik smak och finner sig i mer eller mindre originella menyer. Men materialierna äro alltid dåliga, åtminstone på Vischan som får sätta

i sig hvad städerna rata.

I England äro materialierna non plus ultra och matlagningen god då den inte förekommer, det vill säga att allt som serveras au naturel är bra men allt som de odugliga Engelska kokerskorna mäcka ihop är osmakligt.

I Frankrike äro materialerna mycket goda och matlagningen öfver allt beröm – i det hela äter man nog bäst i Frankrike och sämst – i mitt tycke – i Tyskland, lagad mat, nota bene – småplotter, som korf, ost, gurka, musslor etc. är nog bra der.

Farneby stora gulblackiga ko fick gå till gud för ett par dar sedan efter ett långt och gagnande lif. Hon hette Rosa och jag kallade henne Rosa Dannström, som hon frappant liknade med sin rödgula färg och hvita ögonhår. – Köpte hennes ena njure för 35 öre, men fastän den smakade bra tog det liksom emot att få ner den, emedan jag så länge varit intimt bekant med den gamla hederlig egarinnan som jag oräkneliga gånger kliat i det beskedliga dumma hufvudet – Jag har aldrig kunnat förstå

att negrerna ha mage att äta upp sina närmaste anhöriga – en krigsfånge, en gäldenär, en gödslaf må nu vara händt, men att sitta och barka i sig sin köttsliga mosters njure – á la brochette – merci! – det är opassande helt enkelt.

Det talas om att filmarkivskolor inrättas lite hvarstans i Europa; En lysande idé om den anordnas praktiskt så att samarbete mellan de olika arkiven kan ernås – med hvilket intresse skola ej våra efterkommande studera det lif som deras förfäder lefvat – Tänk om vi genom att betala vår 50 öring och slå oss ned på en biograf kunde få skåda, till exempel scener ur franska revolutionen, Napoleons kröning, Charles I halshuggning, Gustaf Wasas intåg i Stockholm etc. Äfven skulle det vara intressant, men triste att se sig sjelf i ungdomen.

Då jag var ung fantiserade jag om att efter döden bli förflyttad till en fixstjerna lagom långt borta för att ljuset skulle behöfva ett par tusen år för att hinna fram från vår gamla jord – Jag skulle då få se antikens Grekland och Rom^{x)}, Alexaander, Caesar, Nero. – De optiska

^{x)}De gamla asiatiska staterna ha aldrig intresserat mig – det hvilat något mörkt och unket öfver dem.

hindren härför borde väl kunna öfvervinnas minst lika lätt som svårigheterna vid transporten af mig sjelf till fixstjernen – sundt tänkt.

22 februari ± 0 En landstingsman är fly förbannad emedan hans namn förekommer på en georgistisk petition om skattens öfverflyttande på jorden utan hans vetskap eller bemyndigande^{x)}. Jag undrar ej på att han är arg, det är ju rent af förfalskning, på samma gång som en god illustration till det sätt på hvilket masspetitioner komma till.

Calle Larssons namn har också i dagarna missbrukats rörande den ifrågasatta förflyttningen af Holger Drachmans graf i Danmark. Det är hutlöst. Jag står perplex inför en dylig oförsynthet.

Det vore roligt att veta huru många rent af fingerade namn som förekommer på de olika masspetitionerna, fast det strängt taget är onödigt besvär att komponera namnen då en otrolig mängd tanklösa och okunniga Agustar och Agustor (ej stiliga!) skriva på nästan hvad som helst föra att göra sig viktiga.

^{x)}Han hade i ett privat bref uttalat sig för värdestegringskatt som är "was ganz anderes"

Det smickrar deras fåfänga och de skrifver på utan att det minsta ha satt sig in i frågan förhanden. Till Tärnö kom en gång den riksbekante stållen Kjellberg, han som sedan gjorde sig löjlig i Ryssland, och fick alla tanterna der att underteckna en petition mot nystafningen, hvori påstods att alla som ströko hv. dt med mera voro landsförrädare emedan denna vandalism ofelbart vore första steget till gamla Sveriges undergång – stackars gummor, de voro alla bortåt hundra år och hade helt visst endast en dunkel aning om när, åtminstone dt skall användas. En annan gång undertecknade de också mangrant eller rättare gumgrant en petition för den kvinnliga politiska rösträtten – att de allesamman redan egde kommunal rösträtt sväfvade de flesta i okunnighet om och de få som visste att de egde den hade aldrig begagnat sig der af. – Men då jag bad att få låna listan för att gå ned i köket och springa ikring bland statarekäringarna för att få underskrifter, blefvo de hätska, ehuru jag framhöll att på listan inskräptes att just folkets enkla döttrar

skulle var med och opinera.

Tokiga Moses utlyste i våras ett år sedan ett högtidligt möte i Vrena kommunalsal och bildade den fosterländska föreningen "Svenska Nationalförbundet" och alla traktens stöttepinnar, äfven de liberala^{x)}, utom jag, ingingo som medlemmar, ehuru det kostade tolf skilling. Föreningen, baserad på korset och tullar skulle under Moses ordförandeskap verka till ett älskadt fosterlandslycka på det beståendes grund, styrelse valdes, Moses höll ett längre högstämtd tal – och så afsomnade saken – gubbarna ville ha igen sina tolfskillingar men dem hade Moses supit upp, förståndigt nog – klämman av dessa exempel är att man kan få folk att skrifva på hvad som helst – bara det inte kostar pengar. Af det sista exemplet ses att karlar också kunna vara stollar, äfven då det inte gäller kjortlatyg – då äro de det gifvet. Jag i främsta rummet.

Anslag å dörren till damklosetter vid Deje station, Bergslagarnas Jernvek:

^{x)}I en ultrareaktionär förening!!

”Nyckeln till klosetten utlemnas på begäran å expeditionen till fruntimmer som uppvisa 1:a eller 2:a klass biljett och som visa sig var i trängande behof”.

Stationsinspektören
(de ä bra!)

23 Februari ± 0 För ett par dagar sedan omnämnde jag att vid sidan af ögondiagnostici äfven nageldiagnostici börjat praktisera. Der står i Stockholms Dagblad införd en stor svassande annons hvari en Engelsk astrolog erbjuder sig att mot insändande af 50 öre i svenska frimärken och ens egenhändig skrifna namnteckning jemte uppgift å ålder och kön, ställa ens framtida horoskop^{x)} – och sådant groft skoj lånar en bland Sveriges största, rikaste och mest aktade tidningar sig till – Blygs! Jemfördt med humbugmedier och humbugläkare är nu detta skoj temligen oskyldigt men det kostar alltid grofva pengar som väl i allmänhet tas ur de minst bemedlades fickor^{xx)}.

^{xx)}För de först insända 50 örena får man naturligtvis som vanligt ett prospekt – vill man fortsätta blir det dyrbart.

^{x)}”Genom att kombinera astrologi och grafologi har vi kommit till vida säkrare resultat än österns gamla vise män” säger annonsen.

”Tungomålstalandet är en qvarlevande rest af fordna tiders fanatiska och hysteriska religiositet (”Tro och öfvertro”, Gadelius.)

På ett af Paris sjukhus förekom helt nyligen ett autentiskt fall af stigmatiseringen genom sjelfsuggestion. En ung hysterisk qvinna fantiserade så intensivt om Jesu korsfästelse att svåra, blödande sår uppstodo å vrister, händernas insidor och venstra sidan – dylika fall förekommo ju ofta i forntiden (medeltiden).

Jag hade tänkt att skriva litet om Gadelius intressanta bok ”Tro och öfvertro” men efter att ett par timmar ha tröskat ränteräkning med skön Evy (med ytterst ringa resultat), blef jag till belöning qvarbjuden till middagen, som vanligt famös – svärmor är en makalös matgumma (Evy och jag äro nemligen förlofvade sen tretton år) och jag burkade i mig så pass, också som vanligt, jag är ju rent utsvulten, att jag nu agerar boa constrictor utan förmåga till någon som helst allvarlig ansträngning, vare sig andlig eller kroppslig.

Om jag vore ung och mångmiljonär skulle jag underkasta mig den operation

som Pavlov (tror jag han hette) utförde på några hundar på hvilka han upptog ett hål i matstrupen så att all förtärd föda drällde ut derigenom igen. De lyckliga gyckarna åto dagen lång och kände sig som i sjunde himmeln samt mådde förträffligt på den sunda föda som i lämplig mängd infördes i den artificiella strupöppningen – Tänk hvilket idealiskt lif att kunna sitta och ??? äta de läckraste rätter och dricka de finaste viner (Volney och Madeira for this boy) utan att få bukref eller bli phul och sedan pytsa ner lite hafresoppa, genom det nya struphållet i magen (nå, en nubbe eller två skulle han nog få också). Med "affallet från bordet" som ju kunde samlas upp i en så, kunde sedan några grisar uppfödas. Jag törs ej fantisera för mycket om detta herrliga lif, ty då går det kanske med mig som med flickan i Paris att jag genom sjelfsuggestion får mig ett hål på matstrupen och det vore under nuvarande förhållanden till ingen nytta, då jag ju ej är mångmillionär precis.

Jag har försökt att hitta på ett lämpligt ord för att beteckna det dofva obestämbara, i mitt tycke obeskrifligt stämningsfulla buller

som en storstad ger i från sig nattetid – "Buller" duger inte alls, dertill är det för svagt, "mummel" är för beskedligt och brummande kommer en att tänka på den humoristiske, sympatiska björnen – duger således ej heller, men nyss läste jag i en Engelsk bok att London "growls" nattetid- det är utmärkt på Engelska – kanske det kunde öfversättas med "morrar"? London morrar, ett af kamp, lidelser och lidanden halft till döds hetsade vilddjurs morrande.

1889 då allt var åt helsike vändt för mig, emedan jag ännu ej lärt mig den svåra konsten att resignera, brukade jag sitta om nätterna i Westminster Bridges recesser och lyssna till detta dofva morrande som tycktes liksom fylla den gula fogen hvarur Westminster Abbey med dess skiftande, storsvulna fordemtima (?) minnen och Lambeths kolossala kräfthospital med dess hemska nutid otydligt framskymtade – och inunder brovalfven vältrade sig trögt old dirty Father Thames – om den gubben skrifvit dagbok skulle den bli läsvärd – nur für gewachsen Herren – och bäst man satt der och slöade blixtrade en policemans

bull's eye tätt för trynet på en – allt det der var mycket stämningsfullt men inte blef man precis glad af det – jag morrade sjelf med.

Jag skref då en bit om "London nattetid" som kom in i Dagens Nyheter och som jag tror att jag skall försöka få ta uti – Den var visst lite sentimental – jag var ju ruten då jag skref den men det kan ansas bort.

24 Februari ± 0 Hembagerskan frågade mig hvar man skulle kunna komma öfver ett godt och billigt piano, såder till en 30-40-50 kronor ungefär. Hon tänker nemligen låta sin systerdotter (hm) lära sig spela piano. De ha knappast bröd för dagen (jo det ha de då, ty mamman är ju hembagerska så att familjen lefver på förlegade eller misslyckade limpor) – men lusigt fattiga äro de, och ändå skall ungen lära sig spela piano – Blir hon sedan satt i tillfälle att trumfa i sig en nypa franska är hon bildad och fin dam. – Inte så dumt förresten ty inom brackverlden är denna bildning den enda som senteras – all annan är för den hebreiska.

Inom den Engelska arbetarverlden sträfva alla att efterapa de högre klasserna hvilket kostar pengar och leder till umbäranden

och missnöje. De Franska arbetarne äro deremot nöjda med sin lott, försöka ej flyga högre än vingarne bära och ha det derfor mycket bättre än deras Engelska bröder, ehuru dessa förtjena betydligt mera pengar – Den slutliga följden af dessa förhållanden är att det missnöjda England i materiellt hänseende går framåt och det nöjda Frankrike förblir stationärt – C'est bête mais c'est (cerume ?) ça – (har visst skrivit förut i den här katjesen om lyxens berättigande.)

Efter sista suffragettdådet i London, ett bombattentat, tyckes den allmänna opinionen vara på det klara med att om sötnosarna ovilkorligen vilja svälta ihjäl sig i fängelset, så låt dem i jisse namn göra 't.^{x)} Mrs Pankhurst åtog sig ansvaret för detta sista dåd och förklarade att hon omedelbart tänkte börja hungerstreik i fängelset, "så måste de släppa ut mig igen" (skratt). Jag inser inte alls det nödvändiga häruti, liksom jag ej kan begripa att ett mord föröfvadt af politiska motiv är mindre straffvärdt än ett vanligt, tvärt om, ty i de senare spela oftast de mensklige

^{x)}Qvinnokännare säga att man ej bör ta qvinnor på allvar men härvidlag får män allt ta i med hårdhandskarna!

passionerna en stor roll. Så har till exempel en karl just nyss mördat sin hustru i Stockholm under mycket förmildrande omständigheter. ^{x)}Båda makarna fuktade betänkligt och då mannen i fredags efter en för hufvud och mage ansträngande förmiddag något återhemtat sig i fällbänken och vid uppvaknandet skulle taga sig en magborstare fann han att brännvinet var ursupet! – Hvilket så upprörde hans innersta att han skar halsen af menniskan – att han blev förbannad är ej att undra på, då han blev utan sin tankställare, och att den brottsliga förtjenade en allvarlig aga är juste, men att skära halsen af henne var att gå till öfverdrift, äfven om hänsyn tages till hans med rätta upprörda sinnestämning.

25 februari ± 0 En herre i Amerikat har begärt skiljsmessa från sin hustru emedan hon enligt hans påstående till tre fjerdedelar bestod af kropp och en fjerdedel av själ och den fjerde delen var musikalisk, hvilket gjorde hemmet till ett litet helvete för honom som var musikalisk – Förmodligen voro de öfvriga trefjerdelarna ej mycket att hurra för

^{x)}Qvinnan är ju svag – nej det är hon icke med en brandfackla eller bomb i handen, de parisiska petrolenserna.

annars hade han nog dragits med oljudet som en man.

Denna lilla Amerikanska interiör kommer mig att tänka på herrskapet Duveyrier i Emile Zola's "Pot Bouille". Herr Duveyrier, en ytterligt korrekt högre embetsman hade en charmant fast iskall fru som helt och hållet lefde i tonernas verld och som han i denna verld kände sig som en orm i en myrstack, skaffade han sig i ren förtviflan och för att få hvila för sina utpinade öron och nerver, ett "förhållande" en liten mamsell, en riktig gatslinka, hvars egentliga dragningskraft bestod i att hon struntade i musik – och henne öfveröste den utpinte mannen med all möjlig lyx. Men, Hast du mir gesehen, med lyxen kom estetiska aspirationer och det dröjde ej länge förrän jäntan började spela piano – och nu hade karlstackaren det läskande – drifven från hemmet af sin frus åtminstone tekniskt fulländade prestationer, möttes han hos hjertegrynet af det mest infernaliska pigklink – slutade med att han sköt sig men blef nödtorfteligen hoplappad.

Ver ruinert steht beide da
dass thatest Du, Frau Musika.

Man blir presenterade för herrskapet Duveyrier i början af boken på en soirée musical i deras charmanta hem. Den charmanta frun sitter vid den charmanta flygeln, ”som hon beherskar som en kavallerist beherskar sin häst”^{x)} och ackompanjerar munkarnas kör i Hugenoetterna, framruten af en uvald samling Agustar (barytonen falsk).

... så händer allt hvad jag hör ofvan relaterat och på de sista sidorna i boken, då Duveyrier kommit på benen igen, förskräckligt sned i synen samt med en stämma som låter som om den komme från ett källarhvalf – kulan hade skadat luftstrupen – möts man åter i hans salon – Den charmanta frun sitter vid den charmanta flygeln och ackompanjerar munkarnas kör framrutet af samma Agustar, barytonen falsk – Duveyrier vankar resigneradt omkring bland sina gäster med sitt sneda tryne och sin källarröst.

Af alla fånar tror jag musikfånar äro de odrägligaste – det är ju ofta omöjligt att undfly dem. Man har klandrat Zola för Pot Bouille emedan han deri smutskastat den franska bourgeoisens familjelif – hvarför just den franska? Månne inte hans skildringar

^{x)}Utmärkt bra!

passa in bra lite hvarstans, men: svampen på! – ”Lige som hos oss” står det i Ulysses von Ithacien – Jag måste köpa Holberg, han är orimligt rolig. Danskarnas resa ikring i Skandinavien och spela Holberg och vi göro detsamma i Danmark med - - - Värmlänningarna!

Då jag var uppe i den almindeliga afgangsexamen i Köbenhavn tillfrågades jag om hvilket som var Holbergs berömdaste arbete? Jag svarade naturligtvis ”hans comedier” – de kan de nok ha ret i men ellers er det hans ”Historia”, sa professorn.

27 februari ± 0 Boxning borde införas som obligatoriskt läsämne i skolorna, dels emedan medvetandet om att kunna försvara sig höjer sjelfkänslan hos en ung man – det är ju förödmjukande att stå värnlös gentemot första bästa eländiga apache, dels emedan det här och på kontinenten så vanliga användandet af lifsfarliga vapen i de obetydligaste slagsmål så småningom skulle försvinna, då pojkarne i skolorna fingo inpräglat det lumpna och fega i ett dylikt handlingssätt – Det är upprörande att se huru till och med småpojkar använda stenar dels

som kastvapen, dels att slå till med – djefla yngel – om två karlar eller pojkar barka ihop på öppen gata i London blandar sig ingen deri, ej en gång polisen så vida de icke "create a disturbance" det vill säga orsaka för trafiken hinderlig folksamling etc. så länge det är "fair play", men om någondera kombattenten skulle brista härutinnan, använda vapen, sparkas eller slå sin fallne motståndare, ropa de kringstående "foul" och prygla upp den felande.

Jag tror att Engelsmännens förresten mycket retsamma sjelfmedvetenhet och trygghet till stor del kommer af att de nästan alltid utgå som segrare vid slagsmål med utlänningar på grund af sin skicklighet i boxning. "the noble art of self defence" En fransman uttryckte sin förvåning öfver att herremännen i England slogos lika bra som skurkarne – lika bra? – Bättre närda, större och starkare, böra de väl slåss bättre än det mer eller mindre undernärda, försupna, degenererade slöddret. Tvenne löjtnanter, skickliga boxare slog en natt ett halft dussin af Stockholms mest notoriska busar som angripit dem nära nog förderfvade, hvilket inbringade dem en privat tacksägelse från distriktets poliskommissarie.

Då jag först kom till England fick jag några faderliga råd af min principal, Mr William Shaw Jr, hvar af ett var att om jag någon gång skulle komma på galej och få anledning att frukta öfverfall eller rånförsök, alltid sjelf slå till först och slå hårdt – bättre att plikta för slagsmål än att bli rånad eller mördad – fullkomligt juste.

Jag tror visst att jag förut skrifvit om min lille skottske vän Mac Donald som slog med den beskedlige svenske herrn som bjuder honom på punsch i Blanchs kafé, i tanke att det var en välklädd rånare – Den lille skotten blef nemligen så illa phul af punschen att han inte kunde tänka annat än att den var "doctored" – whiskey visste han ju att han kunde kolka i sig hur mycket han ville utan att det gjorde honom något.

28 februari ± 0 – Den siste i månaden – månne alla månader vore lika korta så räckte kofvan bättre. – Gjort bokslut och finner att det går lös på 190 kronor, hvilket låter förskräckligt men ej är så farligt emedan det mesta kommer på betalda skatter och min halfårsräkning från

bokhandeln – sjelfva vivret går till 29.50 all included, hvilket ju är någorlunda spartanskt – maten Kr. 19.15 är dyrt men så har jag ätit fläsk som en Einheirer (hur heter det i singularis?)

Kapten Lindencrona som varit militärattaché vid Bulgariska armén under kriget har nyss återkommit och omtalar, bland annat, att hvarje Bulgar som tagit akademisk eller deremot svarande annan examen är skyldig att äfven utbilda sig till reservofficer. Det är detta jag tycker att vi äfven böra införa i Sverige, vi som inte ha tillnärmelsevis tillräckligt befäl för vår armé i händelse af krig. Då svenska staten ger så godt som kostnadsfri undervisning från småbarnsskolan ända till doktors, ingenjörs, skogsexamen, med flera kan den fordra att de unga männen i gengäld tjena fosterlandet som reservbefäl. Utbildningen härtill borde till stor del kunna ske under sommarmånaderna som ungherrarna annars tillbringa i hängmattan. Ingenjörerna äro ju som skaffade för ingenjörs och artillerivapnen liksom skogsdjeflarna för infanteriet och de unga filosofie kandidaterna, de blifvande

”surstekarna med lagerbärsblad”^{x)6} skulle må så innerligt godt af lite frisk, uppryckande praktisk verksamhet och kroppsöfning. – Det skulle pigga upp dem och dessutom vara dem till stor nytta om de sedan såsom lärare skola tas med pojkar som behöfva all den disciplin de kunna få – jag minnes väl med hvilken beundran vi pojkar blickade upp till vår raska, bestämde gymnastiklöjtnant.

Nu har jag lyckats få kol på tionde häftet, 400 sidor och det är tamedfan ett storverk i denna uschliga håla der intet händer och absolut inget tillfälle till bildadt umgänge finnes – Hvad som hjälpt mig att knåpa ihop dessa 400 sidor är att jag är begåfvad med icke så litet galghumor – förr var den äkta – och besitter inom mig en rik källåder af lögnaktighet hvarur jag kan ösa efter behag utan att behöfva frukta att den skall sina – med hjälp af dessa skall jag väl fortfara att knåpa, ehuru jag emellanåt är svårt frestad att ge tappt – men det får du inte, kom ihåg att det är din hjerngymnastik – kom ihåg tufvan

^{x)}Ända tills för några år sedan låg bortåt 2000 unga studenter i Upsala och läste och söp utan möjlighet till någon som helst idrott – till och med slagsmålen med brackorna hade torkat in – är det att undra på att de blefo surstekar.

1) Följande kostliffika annons stod igår i en tidning
”Soffa, helst med skinn, men full med vägglöss köpes. Svar
till ”billig soffa” etc. – Annonsen ger anledning till gissningar
– är annonsören en bobbolog som vill studera de små
madommernas hemlif på nära håll – Eller är det kan hända
en förbrytarnatur som till exempel i sin svärmors fridfulla
hem vill införa en trojansk trähäst i moderniserad form.

2) ”Vår berömda författarinna fru B. hvars bekantskap jag
hade äran göra på Tärnö var enka efter en lägre
embetsman efter hvilken hon uppbar en liten pension på ca
800 kronor. Med tillhjälp af dessa 800 kr och de inkomster
hon gjorde sig genom att skriva små novelletter för en
stockholmstidnings följetångsafdelning flackade hon
Europa rundt – London, Paris, Nizza, Bukarest,
Konstantinopel och företog till och med en längre tripp

uppåt Nilen. Dessa långa och dyrbara resor upptogo hennes
tid i så hög grad att hon endast klämde ur sig en novellette
på tre år – kom sedan och säj att våra författare äro
underbetalda – Ifrågavarande novellette lär förresten vara
hemtad ur en liten obskyr tysk damtidning.

En ung, rätt vacker och ytterst pikant fjälla härifrån
krökarne som genomgått några klasser i en flickskola, har
nu under ett par tre års tid lefvat bon i Europas storstäder
som guvernant.

Om jag ej misstager mig är den så kallade
”reglementeringen” så till vida afskaffad i Kjobenhavn att
den obligatoriska läkarebesiktningen indragits, hvaremot
att polisen fortfarande öfvar en viss kontroll öfver
”helyrkesprostituerade” (sköna tanke – sök att någorlunda
bevara skenet af anständighet på torg och gata och låt det
förresten gå åt helsicke)^{x)}.

^{x)}Liksom hos oss (Ulyssus v. Itacien).

– För att undvika att inrangeras under rubriken "helyrkesprostituerade" och komma under poliskontroll, ha därför (-----) en hop vykort på sig, som de kunna framvisa under uppgift att de förtjena sitt uppehälle genom dettas försäljning – hvarefter de gå fria.

"Skyddande förklädnad inom djurverlden".

"Ett hederlligt fnask är all ära värdt"

- höll jag på att skriva såsom en paradox men man får åtminstone ej döma det för strängt – man vet ej hvad som bragt det på fallrepet – För såkallade fina damer, fruar och andra, som i smyg sälja sig, på ett eller annat sätt, för att blifva i tillfälle att tillfredsställa sin fåfänga och nöjeslystnad, samtidigt som de hyckla dygd och fordra att bemötas med aktning och courtoisie hyser jag deremot obetingadt, djupt förakt – nästan lika djupt som för en alphonse.

3) Gamla elefanhannar som af yngre och kraftigare rivaler bortdrivas från sitt harem der de herskat enväldigt en hundra år eller så, bli "rogue", bege sig in i bushen och uppåt bergen, der de i ilskan föra ett sannt röfvarliv, och titta ej ens på en elefantinna, hon må vara hur förförisk som helst, äfven om de lefva 50 eller hundra år till – Dessa rogue elephants äro ytterst farliga att råka utför – angripa alltid.

4) Sedan det, för åtskilliga år sedan genom lag stipulerats att de qvinliga "posttjenstemännen^{x)}" skola åtnjuta samma aflöning som de manliga, ha de så godt som helt och hållet utträngts af dessa, som på grund af sin stora styrka förmå prestera intensivare arbete.

^{x)}I Canada.